

det Hele taget, at man skal holde den Arbeidsomhed, som de af Folkethinget nedfattede Udvalg udvise, i Hæde, og naar det ærede Medlem her er reformatorisk findet, tillader jeg mig at henvise ham til at gjøre den reformatoriske Tendentis mere gjældende med Hensyn til de Udvalg, som nedfattedes i Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse. Jeg tror, at de Udvalg, Folkethinget nedsetter, meget rolig kan taale en Sammenligning med dem, der nedfattedes af den nævnte Bestyrelse, og i denne Bestyrelse har det ærede Medlem vistnok saamegen Indflydelse, at Vædringer fra ham i den Retning turde have større Udflugt til en feirrig Gjemmemførelse end hans Forslag her i Folkethinget. Forslaget under Nr. 8 er ogsaa noget polemisk, ligesom i det Hele det ærede Medlems Forslag ikke saa lidt smager af Polemik; dette Forslag kan Udvalget heller ikke tiltræde. Saavidt mig bekendt, er det i alle lovgivende Forsamlinger en Regel, at Afgangen til Tilhørrerpladen ordnes af Forsamlingens Formand, og Udvalget finder ikke, at der er nogen tilstrækkelig Grund til at gjøre Vædringer i saa Henseende. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at hvis der er truffet Foranstaltninger med Hensyn til denne Afgang, som Medlemmer af Thinget ikke finde heldige, saa vil Formanden, naar der fra saadanne Medlemmers Side sker en Henvendelse til ham, vide at tage alt fornødent og ønskeligt Hensyn dertil; men jeg tror ikke, at der i Anledning af de Vædringer, som senest ere foretagne, er sket nogen saadan Henvendelse til Formanden. — Hvad Forslaget under Nr. 9 angaar, er det jo nærmest for at bringe en Forhandling af det Spørgsmaal, som dette Forslag beskæftiger sig med, frem, at det ærede Medlem har tilstillet Forslaget, idet han dog vistnok selv vil erkjende, at det ikke egner sig til at vedtages under Behandlingen af Forretningsordenen. Budgettets Opførelse paa Finantsloven sker jo allerede nu, som det ærede Medlem selv bemærkede, men den i § 14 opførte Sum, hvis Forhøielse til 100,000 Rd., medens den tidligere var 60,000 Rd., vistnok skete samtidig med, at Rigsdag og Rigsraad bleve slaaede sammen til een Forsamling og altsaa deri finder sin naturlige Begrundelse; maa anses kalkulatorisk, og det er Grunden til, at der ikke opføres Noget vedkommende Rigsdagens Budget paa Tilægsbevillingen. Det ærede Medlem omtalte afskillige af de Udgiftsposter, som henhøre under Rigsdagens Budget og gjorde gjældende, at de i flere Henseender kunde trænge til en saadan Prøvelse, som Finantsudvalget i Øvrigt kjenker de Poster, der opføres paa Finantsloven. Dette kan jo i og for sig være ganske naturligt, og jeg har i og for sig ikke saa Meget at indvende derimod. Maa ske jeg dog maa minde om, at det allerede nu er Tilfældet, at enkelte af de Udgifter, der falde under Rigsdagens Budget, blive undertastede en særlig Prøvelse af Finantsudvalget og en

særlig Afstemning i Rigsdagen. Skjøndt Formændenes Myndighed efter Praxis ganske vist er meget stor, er der nemlig dog enkelte Udgiftsposter, som de ikke anse sig berettigede til paa egen Haand at tage Beslutning om; dette gjælder navnlig Alt, hvad der angaar Pensioner og Understøttelser; i saa Henseende kræves der altid en særskilt Votering paa Finantsloven. Denne Prøvelse forud for Bevillingen kunde, som sagt, i og for sig nok være ret hensigtsmæssig, og imod den vil jeg for mit Vedkommende ikke rejse nogen egentlig Indvending, men det maa vel være Tanken med Forslaget, at der ikke alene skulde ske en Prøvelse forud for Bevillingen, men at der navnlig ogsaa skulde ske en Prøvelse, efter at Pengene vare anvendte, altsaa at Rigsdagens Budget skulde kontrolleres og gennemgaaes af Statsrevisionen. Dette vilde være den mest praktiske Følge af Forslaget; men i saa Henseende vil jeg tillade mig at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at, hvor ønskeligt det end kan være, at der finder en kritisk Revision Sted ogsaa med Hensyn til Rigsdagens Regnskaber, saa tror jeg dog ikke, at Statsrevisionen her er anvendelig; thi Formændene, som jo skulle være dem, der trække paa Finantskassen med Hensyn til Udgifterne til Rigsdagen, have jo ikke noget konstitutionelt Ansvar, og derfor vil det ikke være passende ligeoverfor dem, at der af Rigsdagen efter Indstilling fra Statsrevisionen gives Decharge. Dette er ogsaa et Forhold, som man ikke har været blind for under de Overvejelser, der tidligere have fundet Sted med Hensyn til dette Spørgsmaal. Det var et Flertal i Landstingets Forretningsudvalg, som for et Par Aar siden med stor Styrke bragte dette Spørgsmaal frem og navnlig ogsaa fremkaldte en Drøftelse i Folkethingets Forretningsudvalg. Jeg var ikke Medlem af dette Udvalg den Gang, men kjender dog saa meget til Sagen, at jeg veed, at det var navnlig den Anstødssten, der var for at gaa ind paa den Tanke, Landstingets Udvalg havde havt, at man ikke fandt, at Statsrevisionen her var anvendelig, paa Grund af, som sagt, at Formændene ikke have noget konstitutionelt Ansvar. Foruden disse Indvendinger imod Forslaget under Nr. 9 er jo imidlertid Hovedindvendingen den, at denne Sag ikke kan ordnes uden efter Overenskomst mellem de to Thing; den kan ikke ordnes ensidig ved Afstemning her i Thinget, thi der er et Fællesskab tilstede, hvortil der maa tages Hensyn ved de Regler, man maatte vedtage for en Ordning af denne Sag. Hvis man nu vil spørge mig, om det vil være rigtigt og heldigt, at den nuværende Praxis i Et og Alt vedbliver, saa vil jeg derpaa svare, at jeg ikke kan tro Andet, end at der vil komme den Tid, da efter Overenskomst mellem de to Thing, ja maa ske efter Aftale mellem og Forslag fra de to Formænd, en mere heldig Ordning ad den ene eller anden Vej kan finde Sted; men